

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Rezka a soudců JUDr. Ladislava Pavlíčka a JUDr. Karla Šabaty, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **D.H.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Tomšejem, Ph.D.
sídlem Petra Slezáka 548/8, 186 00 Praha 8

proti
žalované: **Základní škola, Uherský Brod, Na Výsluní 2047, okres Uherské
Hradiště, IČO 70932310**
sídlem Na Výsluní 2047, 688 01 Uherský Brod
zastoupená advokátem JUDr. Janem Rosákem
sídlem Všešrdova 487, 686 01 Uherské Hradiště

**o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru a neoprávněného krácení dovolené,
o náhradu platu, zaplacení osobního příplatku a o nemajetkové újmy**
o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 24. 5. 2022,
č. j. 9 C 90/2021-205

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se v napadených výrocích I., II., III., IV. a VII. potvrzuje.**
- II. Žalovaná **je povinna** nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 18.918,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jakuba Tomšeje, Ph.D.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 24. 5. 2022, č. j. 9 C 90/2021-205, bylo určeno, že výpověď z pracovního poměru ze dne 27. 1. 2021, č. j. ZSV-R 03/2021,

doručená žalovanou žalobkyni dne 27. 1. 2021 je neplatná (výrok I.), žalovaná byla zavázána zaplatit žalobkyni částku ve výši 9.726 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 1.628,24 Kč za období od 16. 11. 2020 do 15. 12. 2020, s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 3.256,48 Kč za období od 16. 12. 2020 do 15. 1. 2021, s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 4.884,72 Kč za období od 16. 1. 2021 do 15. 2. 2021, s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 6.498,48 Kč za období od 16. 2. 2021 do 15. 3. 2021, s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 8.112,24 Kč za období od 16. 3. 2021 do 15. 4. 2021, s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 9.726 Kč za období od 16. 4. 2021 do zaplacení do třiceti dnů od právní moci rozsudku (výrok II.), bylo určeno, že krácení dovolené žalobkyně provedené žalovanou na základě vytýkajících dopisů ze dne 2. 11. 2020 a 30. 11. 2020, je neplatné (výrok III.), žalovaná byla zavázána zaplatit žalobkyni částku ve výši 6.000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 3.000 Kč za období od 16. 3. 2021 do 15. 4. 2021, s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 6.000 Kč za období od 16. 4. 2022 do zaplacení, do třiceti dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.), žaloba v části, jíž se žalobkyně domáhala po žalované uložení povinnosti doručit žalobkyni písemnou omluvu tohoto znění: „Základní škola, Uherský Brod, Na Výsluní 2047, se omlouvá D.H. za nepravdivá nařčení z porušení povinností vedoucí zaměstnankyně ze dne 2. 11. 2020 a 30. 11. 2020, nedůvodné postihy za toto nařčení a neoprávněnou výpověď z pracovního poměru ze dne 27. 1. 2021.“, byla zamítnuta (výrok V.), žaloba co do požadované částky ve výši 15.000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 23. 3. 2021 do zaplacení představující nemajetkovou újmu, která měla být žalobkyni žalovanou způsobena jejím nezákonným postupem vůči žalobkyni, byla zamítnuta (výrok VI.) a žalovaná byla zavázána zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 43.900,55 Kč k rukám zástupce žalobkyně do třiceti dnů od právní moci rozsudku (výrok VII.).

2. Proti tomuto rozsudku do výroků I., II., III., IV. a souvisejícího výroku VII. podala v zákonné lhůtě (§ 204 odst. 1 o. s. ř.) odvolání žalovaná.
3. Namítala, že žalobkyně se účastnila studijního výzkumu a podstupovala experimentální léčbu, resp. specializovanou systémovou léčbu, financovanou soukromým subjektem, a v případě studijního výzkumu, resp. specializované systémové léčby, je třeba postupovat podle zákona o léčivech, podle něhož není cílem uzdravení pacienta, neboť účinnost ze strany oprávněného subjektu neschválené látky podávané žalobkyni byla ve fázi výzkumu toliko spekulativní, a nikoliv podle zákona o zdravotních službách, který počítá se schválenou a aprobovanou péčí a který s aplikací zákona o léčivech schvalovanou léčebnou látkou nepočítá. Výpověď ošetřující lékařky žalobkyně K.L., že experimentální léčba žalobkyni pomáhá, má efekt a je úspěšná, je bez právní relevance jednak proto, že toto není primárně sledovaný cíl, a jednak proto, že bez dokončení studijního výzkumu nelze o účincích na žalovanou relevantně hovořit. Jakékoliv rozdělení druhů zdravotní péče podle zákona o zdravotních službách je pro posuzovanou věc a pro návštěvy žalobkyně u lékaře nepodstatné, protože se podle zákona o zdravotních službách nepostupuje a do fáze ukončení studijního výzkumu a schválení účinné látky ze strany oprávněného subjektu nejde o zdravotní péči. Účast žalobkyně jako zaměstnance na studijním výzkumu nemůže jít k její tíži jako zaměstnavatele a nelze ji podřadit pod nařízení vlády č. 590/2006 Sb., ze kterého by vyplývala pro ni jako zaměstnavatele poskytovat žalobkyni jako zaměstnanci pracovní volno s náhradou platu na nezbytně nutnou dobu navíc za situace, kdy jí žalobkyně kompletní informace, aby bylo možné z její strany postup žalobkyně přezkoumat, a kdy se žalobkyně po absolvování ošetření nevrátil na pracoviště a neabsentovala v práci pouze nezbytně nutnou dobu. Písemná výpověď z pracovního poměru ze dne 27. 1. 2021, kterou jako zaměstnavatel dala žalobkyni z důvodu opakovaných neomluvených absencí žalobkyně přes opakovaná písemná upozornění je zákonná a platná a krácení platu a dovolené žalobkyni z důvodu neomluvených absencí žalobkyně je zákonné a platné.

4. Namítala dále, že důvodem odebrání osobního příplatku žalobkyni byly neuspokojivé pracovní výsledky, nedosahování velmi dobrých pracovních výsledků a neplnění většího množství pracovních úkolů, když spolupráce žalobkyně jako vedoucí školní jídelny se zaměstnanci školní jídelny vážla, úroveň školní kuchyně klesla a cenová hladina nákladů školní jídelny stoupla při zohlednění nižšího pracovního nasazení žalobkyně ovlivněné pandemií, když osobní příplatek je sice okamžikem příznání nárokovou složkou, ale také zásluhovou složkou, a kde nejsou zásluhy, není ani osobní příplatek.
5. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích I., II, III. a IV. změnil a žalobu v této části zamítl.
6. Žalobkyně ve vyjádření s odvoláním nesouhlasila, poukazovala na věcnou správnost rozsudku soudu I. stupně v napadené části a navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadené části potvrdil.
7. Odvolací soud poté, co zjistil, že je uplatněn zákonný odvolací důvod (§ 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř.), přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v napadené části a řízení jeho vydání předcházející (§ 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
8. Ve výrocích V. a VI. nebyl rozsudek soudu I. stupně odvoláním napaden a v této části nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).
9. Ve věci bylo nařízeno jednání dne 7. 2. 2023. Zástupce žalobkyně, žalovaná a zástupce žalované se k nařízenému jednání na předvolání dostavili. Žalobkyně se k nařízenému jednání na předvolání nedostavila, doručení předvolání měla vykázáno prostřednictvím svého zástupce dne 21. 12. 2022, z nařízeného jednání se omluvila a nepožádala včas z důležitého důvodu o odročání, a proto odvolací soud podle § 101 odst. 3 o. s. ř. věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobkyně.
10. Žalobkyně se domáhala proti žalované určení, že výpověď z pracovního poměru ze dne 27. 1. 2021, č. j. ZSV-R 03/2021, doručená žalovanou žalobkyni dne 27. 1. 2021, je neplatná.
11. Soud I. stupně správně zjistil, že žalobkyně se dovolala neplatnosti rozvázání pracovního poměru výpovědí a uplatnila neplatnost rozvázání pracovního poměru písemnou výpovědí ze dne 27. 1. 2021 proti žalované u soudu I. stupně v souladu s § 72 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákoník práce"), v zákonné dvouměsíční lhůtě ode dne, kdy měl pracovní poměr skončit tímto rozvázáním, protože pracovní poměr žalobkyně u žalované měl skončit ke dni 31. 3. 2021 a žalobkyně podala žalobu proti žalované u soudu I. stupně dne 20. 5. 2021.
12. Soud I. stupně dále správně zjistil, že žalobkyně pracovala u žalované na základě pracovní smlouvy ze dne 7. 11. 2016 na dobu určitou změněné dohodou o změně pracovní smlouvy ze dne 30. 11. 2017 na dobu neurčitou jako vedoucí školní jídelny. Žalovaná rozvázala se žalobkyní pracovní poměr v souladu s § 50 odst. 1 zákoníku práce písemnou formou vycházející z § 48 odst. 1 a § 50 odst. 2, 4 zákoníku práce výpovědí ze dne 27. 1. 2021, č. j. ZSV-R 03/2021, podle § 52 písm. g) zákoníku práce, doručené žalobkyni téhož dne 27. 1. 2021, která splňovala formální náležitosti výpovědi z pracovního poměru.
13. Soud I. stupně dále správně zjistil, že ve vztahu k uplatněným konkrétním skutkům odůvodňujícím výpověď z pracovního poměru k datu doručení výpovědi žalobkyni ze strany žalované k prekluzi práva podle § 58 odst. 1 zákoníku práce nedošlo.
14. Soud I. stupně se v návaznosti na tato zjištění touto věcí z pohledu ustanovení § 52 písm. g), § 78 odst. 1 písm. a), § 81 odst. 1, 3, § 191, § 199 odst. 1, 3, § 301 a 302 zákoníku práce, § 1 a přílohy pod bodem 1 nařízení vlády č. 590/2006 Sb., kterým se stanoví okruh a rozsah jiných důležitých osobních překážek v práci, § 5 odst. 1, 2 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, věcně zabýval, z provedeného dokazování učinil správná skutková zjištění, z nichž

dospěl ke správným právním závěrům vyjádřeným názorem, že výpověď z pracovního poměru ze dne 27. 1. 2021, č. j. ZVS-R 03/2021, doručená žalovanou žalobkyní dne 27. 1. 2021, je neplatná. Odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně směřující k tomuto závěru je správné a odvolací soud na ně pro stručnost odkazuje. Ani v odvolacím řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by měly vliv na správnost rozhodnutí soudu I. stupně v této části.

15. K odvolacím námitkám uvádí odvolací soud následující. Žalobkyně trpí chronickým kožním onemocněním, u kterého došlo k selhání běžných léčebných postupů, jedná se do jisté míry o psychosomatické onemocnění a bylo rozhodnuto o experimentální specializované systémové biologické léčbě, která je poskytována odbornými pracovníky (I.K., K.L., V.P.) v pracovních dnech v dopoledních hodinách z hlediska nejbližší vzdálenosti od bydliště žalobkyně v XXXXX a od pracoviště žalobkyně v XXXXX ve Fakultní nemocnici Olomouc, kterou financuje soukromá farmaceutická společnost a v rámci které se jedná o plánovanou péči poskytovanou formou diagnostické a dispenzární péče, jak vyplývá z § 5 odst. 1 písm. d) a odst. 2 písm. b), c) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, při aplikaci biologické léčby dosud nezavedenou metodou, se kterou žalobkyně vyslovila souhlas. Fakultní nemocnice Olomouc je ve smluvním vztahu ke zdravotní pojišťovně (Česká průmyslová zdravotní pojišťovna – kód 205), kterou si žalobkyně zvolila. V daném případě se jedná o zdravotní služby v souladu s § 2 písm. a) tohoto zákona, podle kterého zdravotními službami se rozumí poskytování zdravotní péče podle tohoto zákona zdravotnickými pracovníky a dále činnosti vykonávané jinými odbornými pracovníky, jsou-li tyto činnosti vykonávány v přímé souvislosti s poskytováním zdravotní péče, § 2 odst. 3 tohoto zákona, podle kterého zdravotními službami se rovněž rozumí mimo jiné specifické zdravotní služby podle zákona o specifických zdravotních službách, přičemž v rámci zdravotních služeb je poskytována zdravotní péče, která je součástí zdravotních služeb, a za kterou se považuje vycházející z § 2 odst. 4 tohoto zákona mimo jiné zlepšení zdravotního stavu nebo obnovení původního zdravotního stavu. Je nerozhodné, že biologická léčba je poskytována dosud neověřeným léčebným přípravkem, neboť se jedná o experimentální specializovanou systémovou biologickou léčbu, která může vést a v případě žalobkyně vede ke zlepšení jejího zdravotního stavu, jak správně zjistil soud I. stupně z výpovědi svědkyně K.L.. Je pak nerozhodné, že v rámci experimentální specializované systémové biologické léčby je používán biologický léčebný přípravek podle zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, neboť biologická léčba jako dosud v klinické praxi nezavedená metoda pomocí léčivých přípravků primárně směřuje ke zlepšení zdravotního stavu, což je cíl rozdílný od klinického zkoumání léčivých přípravků podle § 51 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, které ho v sobě samozřejmě sekundárně zahrnuje. V daném případě se jednalo primárně o aplikaci léčebné terapie žalobkyně indikované ošetřujícími lékaři jako nezbytnou k léčbě chronického kožního onemocnění žalobkyně, u kterého došlo k selhání běžných léčebných postupů a které se odráží na zhoršené psychice žalobkyně.
16. Za tohoto stavu odvolací soud v souladu se soudem I. stupně dospěl k závěru, že jsou podmínky pro postup podle § 199 odst. 1, 2 zákoníku práce a § 1 a přílohy pod bodem 1 nařízení vlády č. 590/2006 Sb., kterým se stanoví okruh a rozsah jiných důležitých osobních překážek v práci, a vzhledem k tomu, že žalobkyně ve dnech uvedených ve výpovědi z pracovního poměru 3. 9. 2020, 27. 10. 2020, 24. 11. 2020, 22. 12. 2020 a 21. 1. 2021 nemohla konat práci po celou pracovní dobu, protože v těchto dnech podstoupila vyšetření a poté ošetření ve zdravotnickém zařízení schopném potřebnou zdravotní péči poskytnout, které je ve smluvním vztahu ke zdravotní pojišťovně, kterou si zvolila, které bylo nejbližší jejímu bydlišti i pracovišti, nebylo možné provést vyšetření a poté ošetření mimo pracovní dobu, neboť bylo prováděno v pracovních dnech v dopoledních hodinách. Při provedení vyšetření a poté ošetření žalobkyně končí podle zjištění soudu I. stupně ve výše uvedených dnech v průměru okolo dvanácti hodin, pracovní době žalobkyně od 6.00 hodin do 14.00 hodin a podle vlakového spojení při cestě vlakem s nejbližším odjezdem z Olomouce 13.09 hodin a příjezdem

do Uherského Brodu při přestupu ve Starém Městě ve 14.24 hodin by přijela do práce po skončení pracovní doby a při cestě vlastním autem z Olomouce do Uherského Brodu v délce trvání podle cestovní mapy cca hodinu a půl by jen těžko smysluplně stíhala nástup do práce tak, aby se zapojila do práce při konci pracovní doby ve 14.00 hodin, takže v těchto dnech lze dovodit, že po celou dobu trvání pracovní doby měla nárok na pracovní volno s náhradou platu a jednalo se o pracovní volno na nezbytně nutnou dobu. O překážce v práci byla žalovaná ze strany žalobkyně včas informována a žalobkyně lékařským potvrzením prokázána v souladu s § 206 odst. 1, 2 zákoníku práce, jak správně zjistil soud I. stupně. Je nerozhodné, že své konkrétní chronické kožní onemocnění, kterým trpěla, podléhající lékařskému tajemství a týkající se jejích osobnostních práv na soukromí, žalované nesdělila. Odvolací námitky žalované nejsou důvodné.

17. Soud I. stupně správně dovodil neplatnost výpovědi z pracovního poměru ze dne 27. 1. 2021, č. j. ZSV-R 03/2021, doručená žalovanou žalobkyni dne 27. 1. 2021, neboť nebyly splněny podmínky ustanovení § 52 písm. g) věty před středníkem zákoníku práce a ani podmínky ustanovení § 52 písm. g) věty za středníkem zákoníku práce, když žalovaná žádné své povinnosti uvedené ve výpovědi z pracovního poměru neporušila.
18. Žalobkyně se dále domáhala, aby žalovaný byl zavázán zaplatit žalobkyni náhradu platu za dny 27. 10. 2020, 24. 11. 2020, 22. 12. 2020, 21. 1. 2021, 16. 2. 2021 a 18. 3. 2021, ve kterých žalobkyně podstoupila vyšetření a následně ošetření ve Fakultní nemocnici Olomouc, ve výši celkem 9.726 Kč s příslušenstvím. Soud I. stupně se touto věcí z pohledu ustanovení § 199 odst. 1, 2 zákoníku práce, § 1 a přílohy pod bodem 1 nařízení vlády č. 590/2006 Sb., kterým se stanoví okruh a rozsah jiných důležitých osobních překážek v práci, a při splnění podmínek těchto ustanovení rozvedených v souvislosti s posuzování platnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 27. 1. 2021, č. j. ZSV-R 03/2021, doručená žalovanou žalobkyni dne 27. 1. 2021, dospěl ke správnému právnímu závěru, že žalobkyně má nárok na uplatněnou náhradu platu za tyto dny, který v souladu s § 351 a násl. zákoníku práce za tyto dny vypočetl správně a při termínu výplaty platu k 15. dni v měsíci vedle nároku na náhradu platu správně přiznal v souladu s § 141 odst. 1 zákoníku práce, § 1968 větou první a § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. uplatněné zákonné úroky z prodlení. Odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně je správné a odvolací soud na ně pro stručnost odkazuje. Ani v odvolacím řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by měly vliv na správnost rozhodnutí soudu I. stupně v této části.
19. Žalobkyně se dále domáhala proti žalované určení, že krácení dovolené žalobkyně provedené žalovanou na základě vytykácích dopisů ze dne 27. 11. 2020 a 30. 11. 2020 je neplatné. Soud I. stupně se touto věcí z pohledu ustanovení § 80 o. s. ř. zabýval a v návaznosti na to, že je dán naléhavý právní zájem na požadovaném určení, neboť žalobkyně byla v rozporu s § 223 odst. 2 zákoníku práce připravena o dva dny řádné dovolené a neměla možnost určit si čerpání této dovolené podle § 218 odst. 3 zákoníku práce a ani náhradu mzdy za tuto nevyčerpanou dovolenou, se věcí zabýval věcně a vzhledem k tomu, že neoprávněnost krácení dovolené vyplývá z neplatně dané výpovědi z pracovního poměru ze dne 27. 1. 2021, č. j. ZSV-R 03/2021, doručená žalovanou žalobkyni dne 27. 1. 2021, správně určovací žalobě vyhověl. Ani v odvolacím řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by měly vliv na správnost rozhodnutí soudu I. stupně v této části.
20. Žalobkyně se dále domáhala, aby žalovaná byla zavázána zaplatit jí osobní příplatek za měsíce únor a březen 2021 ve výši celkem 6.000 Kč s příslušenstvím. Soud I. stupně se touto věcí z pohledu ustanovení § 131 odst. 1 zákoníku práce a při aplikaci dnes již konstantní judikatury obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. 21 Cdo 832/2012, po zjištění v návaznosti na provedené dokazování, že nebyly splněny důvody pro odnětí osobního příplatku přiznaného žalobkyni ve výši 3.000 Kč měsíčně, který se tak stal nárokovou složkou platu žalobkyně, a to ne zcela uspokojivé pracovní výsledky v uplynulém

období, nedosahování velmi dobrých pracovních výsledků a neplnění většího množství pracovních úkolů, neboť kvalita práce žalobkyně se nesnížila a pro chod kuchyně dělala maximum, což vyplynulo ze svědeckých výpovědí podřízených žalobkyně R.L., R. L. a K. Č. i při zohlednění výpovědi ředitelky žalované D. B. a její e-mailové komunikace ze září 2020, kdy práci žalobkyně hodnotila pozitivně, a zástupkyně ředitelky žalované Š. V.. Během pandemie se musela žalobkyně vypořádat s novým přístupem při vedení kuchyně, nevařilo se sice tolik obědů, ale tím nedošlo ke snížení úkolů z hlediska jejich obtížnosti, ale naopak, neboť se musela vypořádat s logistikou při vydávání obědů, jak správně podrobněji rozvedl soud I. stupně, takže odnětí osobního příplatku žalobkyně za měsíce únor a březen 2021 nebyl důvodný a za tohoto stavu má žalobkyně nárok na osobní příplatek za tyto měsíce a při termínu výplaty platu k 15. dni v měsíci vedle nároku na tento osobní příplatek za tyto měsíce správně přiznal v souladu s § 141 odst. 1 zákoníku práce, § 1968 větou první a § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. uplatněné zákonné úroky z prodlení. Odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně je správné a odvolací soud na ně pro stručnost odkazuje. Ani v odvolacím řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by měly vliv na správnost rozhodnutí soudu I. stupně v této části.

21. Odvolací soud proto ze shora uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně v odvoláním napadených výrocích I., II., III. a IV. podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
22. Žalobkyně byla ve věci částečně úspěšná a podle § 142 odst. 2 o. s. ř. má právo na náhradu poměrné části nákladů řízení proti žalované. Z obsahu spisu nevyplývají důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nemusí soud žalobkyni výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat podle § 150 o. s. ř. Výše nákladů řízení žalobkyně, lhůta a místo plnění byly určeny soudem I. stupně správně. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně v odvoláním napadeném výroku VII. podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
23. Žalobkyně byla v odvolacím řízení úspěšná, a proto má ve smyslu § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu nákladů odvolacího řízení v plné výši. Z obsahu spisu nevyplývají důvody hodné zvláštního zřetele, pro které nemusí soud žalobkyni výjimečně náhradu nákladů odvolacího řízení zcela nebo zčásti přiznat podle § 150 o. s. ř. Uplatněné účelně vynaložené náklady odvolacího řízení žalobkyně činily v souvislosti se zastupování advokátem vycházejí z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, ve znění pozdějších předpisů) při spojení čtyř věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným předpisem, rozhodovaných v rámci odvolacího řízení ze součtu tarifních hodnot spojených věcí 35.000 Kč (§ 9 odst. 3 písm. a/ advokátního tarifu) + 9.726 Kč + 35.000 Kč (§ 9 odst. 3 písm. a/ advokátního tarifu) + 6.000 Kč = 85.726 Kč (§ 12 odst. 3 advokátního tarifu) při sazbě mimosmluvní odměny 4.540 Kč (§ 7 bod 5 advokátního tarifu) za sepis vyjádření k odvolání ze dne 14. 9. 2022 a účast u jednání dne 7. 2. 2023 (§ 11 odst. 1 písm. g/, k/ advokátního tarifu), za dva úkony právní služby 2 x 4.540 Kč = 9.080 Kč, k tomu na náhradě hotových výdajů za dva úkony právní služby 2 x 300 Kč režijní paušál = 600 Kč (§ 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu), na náhradě za promeškaný čas v souvislosti s účastí u odvolacího jednání dne 7. 2. 2023 při cestě z Prahy do Zlína a zpět za čtrnáct půlhodin 14 x 100 = 1.400 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a/, odst. 3 advokátního tarifu), na náhradě cestovních výdajů v souvislosti s účastí u odvolacího jednání dne 7. 2. 2023 při cestě z Prahy do Zlína a zpět autem Ford Fiesta RZ XXXXX v rozsahu 2 x 302 km = 604 km podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 467/2022 Sb. 604 km x 5,20 Kč/km = 3.140,80 Kč a při průměrné spotřebě podle technického průkazu 5,7 litrů benzínu automobilového 95 oktanů/100 km a ceně 1 litru benzínu automobilového 95 oktanů podle § 4 písm. a) vyhlášky č. 467/2022 Sb. 41,20 Kč 5,7 litrů benzínu : 100 km = 0,057 litru benzínu/km x 41,20 Kč/1 litr benzínu = 2,3484 Kč/km x 604 km = 1.418,40 Kč, celkem 4.555,20 Kč, vše zvýšené o daň z přidané hodnoty 21 % 3.283,40 Kč (§ 137 odst. 1, 3 o. s. ř. s poukazem na § 47 odst. 1 písm. a/ zákona č. 235/2014 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění

pozdějších předpisů). Uplatněné účelně vynaložené náklady odvolacího řízení žalobkyně činily celkem 18.918,60 Kč. Odvolací soud proto zavázal žalovanou, aby nahradila žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 18.918,60 Kč ve lhůtě k plnění podle § 160 odst. 1 o. s. ř. do tří dnů od právní moci rozsudku a podle § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jakuba Tomšeje, Ph.D.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Uherském Hradišti.

Nebude-li ve stanovené lhůtě splněna povinnost rozsudkem uložená, lze se domáhat výkonu rozhodnutí.

Zlín 7. února 2023

JUDr. Jiří Rezek v. r.
předseda senátu